

Húsvéti ünnepkör

Nagypéntek: Isten megalázása és az ember felmagasztalása

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Mt 27,45–56

Előima: *Felséges Istenünk! Most is kegyelmedre és irgalmadra gondolunk. Köszönjük, hogy megőriztél és egybe gyűjtöttél bennünket azért, hogy dicsőítsünk Téged és kérjük áldásodat. Újítsd meg szívünkben az evangélium üzenetét és kegyelmedet, amelyet Fiad áldozata révén adtál nekünk. Köszönjük, hogy az ő szenvedése és ebgesztelő áldozata által adtál nekünk életet és üdvösséget, hogy ő békített meg minket Veled és egymással. Az ő nevében kérünk, halld meg imánk! Ámen*

Textus: Mt 27,46

Isten hozott benneteket, kedves Gyülekezet, itt a templomban, Isten hozott a Jézus keresztségénél mindnyájatokat! Régebben volt egy vallásfüzet, azért füzet, mert annak idején, a hatvanas években valláskönyvet nem engedtek kiadni a népen akkor hatalmaskodók, mert népbútításnak tartották és bélyegezték a vallást, nos, ebben a vallásfüzetben így kezdődik a nagypénteki történet bevezetése, felvezetése: „Tudjátok-e, gyerekek, hogy melyik a legszomorúbb nap a világ történelmében?” Azt gondolom, a választ nem nehéz megadni, nem nehéz kitalálni: a nagypéntek. Mert ez az a nap, amelyik minden évben arra emlékeztet bennünket, milyen is az, amikor a bűn leveti az álarcát, s megmutatja a maga teljes valóságában az igazi szándékát, amelyik szándékot így lehet megfogalmazni: Isten megalázása. *Isten megalázása és kiszorítása* ebből a világból.

A szelíd és alázatos Jézus megalázása az, amelyért minden eszköz elképzelhető és minden eszköz bevethető. Király vagy? Nesze, a töviskorona! Szabadítónak hitted magad? Most szabadítsd meg magadat, ha tudod! Igazságról papoltál? Ugyan! Mi az igazság? És kit érdekel és kinek kell az? Ujjongva üdvözöltek és követtek Téged? Hol vannak most, hisz az

egyik elárult – tudjuk jól, hát mi adtuk neki a pénzt –, a többi szétszaladt, vagy igyekszik feltűnés nélkül meghúzódni a tömegben! Illéssel és Mózesrel társalogtál a hegyen? Hol van hát Illés, aki megmentsen a haláltól? Azt mondtad, Te vagy a jó pásztor, akinek szavára hallgatnak a juhok. Hol vannak hát? Mert itt most csak farkasokat látni! Mindentudónak hitted magad? Majd bekötjük a szemedet, s akkor találd ki: melyikünk rúgott Beléd?

Egy régmúlt világ kegyetlen, barbár meséje ez? Vagy valami olyasmi, amit hollywoodi technikával filmvászonra lehet vinni, hogy hatásvadász borzongás járja át az embert? Ó, nem! Ez annál sokkal több és sokkal másabb. Ez az ijesztő és reményteli egyidejűség, amelyik minden korban és minden helyen nekünk szegezi a kérdést: Ember mondd meg, vallj színt, válassz: az Isten dicsőítésében vagy az Isten megalázásában telik-e kedved?

Nemrég kezembe vettem egy kiadványt, amely Munkácsy trilógiáját nagyon szép fényképfelvételeken mutatja meg, s ahogy lapozgattam, arra gondoltam, mennyire ismerte ez a művész az embert, és mennyire ismerte a bűn valóságát. Nézve azokat az alakokat, azokat az arcokat, azokat az indulattól eltorzult, vagy gúnyos magabiztossággal teli tekinteteket, az ember újra és újra megdöbben, és azt érzi: ó, nem távoli barbár világ ez, hanem valóság, kézzel fogható valóság.

Hadd idézzem most Ravasz László püspök 1957 nagypéntekén elhangzott ígehirdetésének egy rövid részletét, mert úgy gondolom, változtatás nélkül igaz 2018 nagypéntekén is!

Így prédikál 1957 áprilisában Budapesten: *„Hitünk alaptétele és legfőbb titka az, hogy Jézus Krisztus az Istenember. Tökéletes Isten és tökéletes ember, mert az Atyával egylényegű. A Fiúisten emberi testet vett magára, és megjelent a látható világban, a térben és az időben, a történelemben, mint az a konkrét személy, akit a názáreti Jézusnak neveztek. Ezzel élete és halála meg volt pecsételve. Mert ez a világ bűnös világ volt, hiszen Ő éppen ezért jött. Kiderült, hogy ha az ember ördög, egész jól megél ebben a világban, de ha Isten, akkor meg kell halnia. Csak azt tette és azt mondta, amit Isten tett és mondott benne és általa, és íme, ott függ*

a kereszten. Körülötte tombol a bűn forgószele: elszabadult minden erő, ami az emberben bestiális vagy démoni. Ott kavargog az akkori egyházi és politikai hatalom, a nemzeti gőg és a brutális elnyomás: a nép, a vénék és az ifjak. Mindnyájan egyik egy vak szenvedélyben: ki kell dobni a világból azt az embert, aki olyan, mint Isten: szent, igaz, jó, tiszta, csupa segítség és csupa szeretet. Soha ilyen egyetértést! Egyszerre megtudta a világ, hogy Isten és a bűn nem férnek meg együtt. Le kell számolni egymással. Ez a leszámolás a kereszttel: az Istenember halála, amely két dologból áll: az Isten megalázásából és az ember felmagasztalásából! – Így prédikál Ravasz László püspök 1957 áprilisában.

Azt gondolom, szeretett Testvéreim, ez az az alaphelyzet, amelyen nincs mit szépíteni. S ez nem *másokról* szól, ezt nem lehet egyszerűen mások nyakába varrni. Mert aki mindig ezt akarja tenni, az sohasem jut el igazán a kereszttel. Ilyenek vagyunk. Aki ezt nem vállalja magára, az soha nem fogja megtapasztalni, átélni, hogy hogyan lehet ebből a helyzetből kiutat találni, hogyan lehet ebből a bűnt fröcsögő világból oda eljutni, ahol egy egészen más alaptörvény rendezi az életet, egyének, családok, népek és nemzetek életét. Ezért igaz az apostol szava: Jézus Krisztus a bűnösökért jött, akik között első vagyok én. Aki ezt az első helyet igényli magának, az egyszerre csak ráébred arra, hogy nem leli kedvét többé Isten megalázásában és az életéből s a világ életéből való kizorításában, hanem megtanulja Tőle, hogy fel lehet venni a kereszttel és úgy követni Őt. És aki nem leli kedvét többé Isten megalázásában, az nem leli kedvét többé emberek megalázásában sem. Ami megint csak nap mint nap történik körülöttünk és velünk.

Nemrég azt írták egy cikkben, hogy sokan úgy tekintenek ránk, azt mondják rólunk, hogy aki odairja az értelmiségi szó elé, hogy „keresztyén”, az olyasmit tesz, mintha egy fosztóképzővel látná el. Bizony van ma is megalázás. De a mi dolgunk a megalázások közepette is, hogy mi ne leljük kedvünket Isten megalázásban és az életből való kizorításában. És ebben az ember ember általi megalázásban kedvét leelő forgatagban nagypéntek az Isten megalázásának napja.

De a nagypéntek igazi mélysége, igazi bugyra azonban még csak nem is ebben van. Ott torpanunk meg igazán, ott érezzük, hogy értelmünk minden szava szétrobban és szilánkjaira hullik, ahol a haldokló Istenember ajkáról elhangzik a kiáltás: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Mert ehhez képest az összekacsintó hatalmasok megegyezése, hogy Jézusnak el kell tűnnie, a gúnyolódóknak, a röhögőknek, az otrombáknak a sértése semmi! „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Ez maga a kárhozat, ez az igazi pokolra szállás. *Kívül esni az Isten gondviselő szeretetén.* Oda kerülni, ahol Isten nincs. Ez az, amit Izsáknak mégsem kellett elszenvednie, amikor apja kezében meglátta a felvillanó kést. Ez Jézus testetöltésének utolsó állomása. Megízlelni, hogy mi az a kárhozat. Halljuk csak újra Ravasz Lászlót: „*Embersége miatt megízlelte Isten létét, hogy mi a kárhozat. Mert ide is eljött értünk, hogy ezen a végső ponton ragadjon meg. Ezzel megmutatja nekünk: hiába kedélyeskedel, eszel-izsol, szeretkezel, s nevensz azokon, akik az Istent félik, ez csak addig lehet, amíg azt hiszed, azt képzéled, hogy Isten nincs, aki ver és áld, elhagy és felénk fordul, aki a maga számára teremtett, s ha alkalmatlanok vagyunk rá, úgy vág a szemébe, mint a megdöglött cementet a kőműves, de ha megtudod, ha megtapasztalod, hogy van, sőt egyedül Ő van igazán?*”

Nagypéntek: az emberi üvöltés, amelyik *nemet mond az Istenre.* Csak ennyi? Nem. Mert Ő ott marad a kereszten, mert elhordozza a gúnyt, a megvetést, az elhagyatottságot, s ezzel *kimondja ránk a végtelen szeretet igénjét.* S a történet második felvonásában, a második fordulóban ennek az igennek a diadala jut el véglegesen ebbe a világba. Ez a húsvét. Ezért igaz, hogy a kereszttel a mi egyetlen reménységünk ma is, itt is.

Nagypéntek Isten megalázásának a története, és a megalázott, cserbenhagyott és elhagyott Isten végtelen szeretetéből fakadó igenje mindenkire, aki azt mondja: ha áldd, ha sújt kezed, ha érzem, hogy velem vagy, ha kétségbe esve kereslek, ha elnehezült a szívem, ha ujjongok, akkor is csak azt akarom, hogy rám tekints, és velem légy. Mert – ahogy egyik nagypénteki énekünk befejeződik – „*így halni jó halál!*”, igaz az is: *így élni jó élet, ma is, most is.*

Mert az Isten üdvözítő szeretetének története beágyazódik a mi történetünkbe és történelmünkbe. Ezért érdemes mindig messzebbre látnunk annál, ami van. Isten megalázottságának ünnepén, az elhagyatottság kiáltásának mélységében lehet miénk az a bizonyosság, hogy nekünk nem kell többé ezt kiáltanunk: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Sőt, valami másra biztat bennünket az apostol. S ez így hangzik: *Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?* S nagypéntek azt mondja: *Ő velünk van.* Ez a mi reménységünk, s ez a nagypéntek szomorúságán áttörő, elvehetetlen örömünk! Legyen hát az, legyen erősítőnk, legyen bátorítónk és vigasztalónk, most és életünk minden napján, minden helyzetében! Ámen.

Utóíma: *Urunk! Bocsásd meg, hogy oly sokszor mi is gyalázatot hozunk szent nevedre! Magunkat akarjuk felmagasztalni veled szemben, és csodálkozunk, hogy megaláztatunk. Szeretnénk Neked megköszönni, hogy te nem tűröd a bűnt, de nem a bűnös embert, hanem a bűn zsoldját, a halált győzted le végtelen szereteteddel. Segíts hinni abban, hogy Krisztusban nyert reménységünk győzedelmes erő. Kérünk, adj bátorító jeleket bűnökből oldozó hatalmadról, igazságod szabadító erejéről. Kérünk, dicsőítsd meg életünkben is a halálon győzedelmes Krisztust! Annak nevében kérünk, aki ígérete szerint velünk van minden napon a világ végezetéig, és általa tudhatjuk: senkinek nincs hatalma ellenünk. Ámen*

Igehirdetés Nagyszombat estéjére

NAGYSZOMBATI VÁRAKOZÁS

Sipos Brigitta

Előíma: *Nagyon készségesek vagyunk arra Urunk, hogy bánkódjunk mások fájdalma, avagy a magunk keserőségei miatt, Szeretnénk, ha az igaz bűnbánatra tanítanál meg bennünket. Bocsásd meg amikor sírunk, de nem engedjük, hogy megvigasztalj. Bocsásd meg amikor Hoznád jövünk, de nem engedjük, hogy megszólíts. Imádkozunk, de nem várjuk a választ. Készek vagyunk sok mindenre, csak arra nem, hogy feltámadj bennünk is.*

Ezért kérünk, légy úrrá a mi fülünk süketiségén, szívünk keménységén, értelmünk méltatlankodásán. Szólíts meg úgy, hogy ne tudjunk ellenállni a Te szavadnak. Krisztus nevében kérünk. Ámen

Textus: Lk 23,56b

Kedves Testvéreim!

Annál a kijelentésnél, hogy Krisztus meghalt, már csak egy borzalmasabb mondat van: Krisztus halott. Amikor nagyszombaton emlékezünk és a nagyszombatról elmélkedünk, akkor nem zárhatjuk ki ezt az utóbbi kijelentést sem, hogy Krisztus halott.

Nem tudom, érezzük-e a kettő közötti különbséget, s ha igen, akkor miben áll az? Krisztus meghalt, a mi bűneinkért. Azonban sugallják az énekeink, az igék, a megtanult, eszünkbe vésett információk, de harmadnap feltámadott. A meghalás és a feltámadás közötti állapot nagyon homályos a számunkra. S ez a kettő közötti állapot a halál. Jézus életében ez a szó szoros értelmében vett halál volt. Azaz az Isten nélküliség állapota. A Bibliában ez jelenti a halált. Nem a sírhely, a sziklasír avagy a koporsó, hanem az, hogy azon a helyen nincs ott az Isten. A halál összeférhetetlen az Isten személyével. Jézus óta azonban másként értelmezhetjük a halált, hiszen O mondja: „Ha valaki hisz énbennem, ha meghal is él, s aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha, ” (Jn 11, 24) Tehát a Krisztusban elhunyt nincs Isten nélkül.

Az, hogy Krisztus meghalt, még reménységet hordoz magában. Azonban íz, hogy halott már egy beágyazott, változhatatlan állapotra utal. S az, hogy Krisztus, aki halottakat támasztott fel, s a gonosz erővel, démonokkal, azt tette, amit akart; s mégis halott, egy nagy kudarcélmény, csalódás, reményvesztett állapot a tanítványoknak, Jézus barátainak és nekünk is. Meghalt és halott Krisztus között ez tehát az óriási döbbenetes különbség! Pénteken még csak meghalt, de szombaton már halott Krisztusa van a gyászolóknak. Mintha véglegesen lezáródott volna az egész jézusi eseménysor a világban. A „nincs tovább” végzete. A gonosz győzelme, a jó elbukása. Mintha az a sok csoda, életszerű tanítás, az az egész ügy, amit Jézus képviselt, az az új élet, amit elhozott, csak szertefoszló, nem időt álló idill lett volna. S ezzel a gyásszal a szívükben virrasztották át magukat a fájdalmas szívű barátok, tanítványok a szombatba.

Amikor valakitől el kell válnunk, amikor valakit eltemetünk, akkor nemcsak a testet helyezük a sírba, hanem sok-sok múltbeli emléket, s jövőbeli tervet is vele együtt. Minden gyászoló meg akarja tartani valamilyen szinten az elhunyttal való kapcsolatot. Emléktárgyak, temetőlátogatás, beszélget a halottjával, talán még a hangját is véli hallani... Szeretnénk itt tartani belőle legalább egy darabot, legalább még egy darabig, hogy ne legyen olyan borzalmas az elválás, ne szakadjon ránk egyszerre a halállal együtt minden! Ezek az emberek olyan gyászban voltak, mint mi, amikor szeretteink közül veszítünk el valakit. Sőt, ha lehet fokozni a fájdalmat, akkor még nagyobb veszteség érte őket. Mert Krisztussal együtt valóban meghalt valami belőlük is. Ok még akkor nem tudták, hogy mekkora kegyelem volt az, hogy valóban Krisztussal együtt mi is meghaltunk, s Vele együtt feltámadtunk.

Krisztus meghalt pénteken, s még aznap eltemették a kor szokása, s a törvény akarata szerint. Teljesülnek a próféciaák: oldalát megsúróják, csodák és jelek történnek, gazdagok sírjában kap szállást. Aki ismerte közülük az ószövetségi próféciaikat, felfedezhette a párhuzamot az írás és az események között. De ha eszükbe is jutott, ez nem könnyített a gyászukon, mert mit sem változtatott azon, hogy Krisztus halott. A tanítványok eltemetik Jézust, s vele együtt egy barátot, tanítót,

reménységet, új világot, csak Vele együtt élő eszméket, életet; kicsit, részeket, vagy egészet önmagukból, abból az új emberből, akit Jézus teremtett. S eltelik egy nap, amikor minden mozdulatlan, csendes. Az egész sötét, ijesztő. Elkezdődik valami, amiből már nincs út csak lefelé, úgy érzik. A sűrű keserűség beveti magát a szívekbe. Van belőle kiút egyáltalán?

Megdöbrent az evangélista leírása: Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint. Tele voltak aggodalmakkal, szorongással, félelemmel, reménytelenséggel, s mégis megtartották a parancsolatot. A jól ismert, ránk is érvényes negyedik parancsolatot. Nem lehetett könnyű. Se nekik, se az ellenségeknek. A barátok csendben vannak. Lehet, hogy a félelem és a gyász bénította meg őket, s ezért pihentek? De ezt nem írja az a Lukács, aki mindennek pontosan utánajárt mielőtt megírta az evangéliumot, hanem azt mondja: *a parancsolat szerint pihentek.* Azért pihentek, mert ismerték az Isten erre vonatkozó akaratát. Sokkhatás alatt voltak, félig vagy teljesen kábultan. Minden olyan gyorsan történt. Feldolgozhatatlanul gyorsan.

De egy valami tisztán bennük maradt, az Istennel való kapcsolat, a hozzá való kötődés. Ebben a sötét, kilátástalan helyzetben is maradt egy szilárd pont: az Isten. Az az Isten, akire Jézus Krisztus felmutatott. Nem felégetett hidakat hagyott maga után Krisztus még halálával sem, hanem egy olyan hidat, amire rá lehet lépni, át lehet sétálni, s hogy ennek a sétának van értelme, nem illúzió, nem vakvágány, ennek majd bizonyítéka a harmadnap, a feltámadás. Mert Jézus mindent elvégzett, mint Krisztus, mint Messiás a halála előtt is. Ő tökéletes munkát végzett. S ennek a tervnek a része volt, amit mi már tudunk és értünk: a meghalás és a halál.

Ők nem mentek el a sírbolthoz, nem vittek virágot, gyolcsot, nem rendezték a környezetet, nem toporogtak ott a holttest közelében, ami megnyugvást ad a gyászban a gyászolók nagy részének. Mindent szépen elrendezni a halott körül, még jobban, mint életében. Ők a helyükön maradtak. Azt tették ebben a helyzetben, ami az Isten akaratát volt. Vártak. Várakozásukban szabad volt szomorkodni, felmérni a veszteséget, átértékelni és értékelni a múltat és a jelent. Szabad volt csendben lenni és beszélgetni. Sírni és gyászolni. Szabad volt emlékezni. Szabad volt készülni szombaton, a harmadnapra, a vasárnapra. De szombaton, a parancsolat

szerint pihentek. Mert ez volt annak az Istennek az akaratát, akinek a nevében jött Jézus, akinek az országát meghirdette, akinek az útján, követeként, békességszerző eszközeként közöttük járt.

Mennyi bajt, nehézséget, lelki traumát, fájdalmat, reménytelenséget okozott már az életünkben az, hogy halott Krisztusunk van? Miért nem mozdulnak meg emberek az evangélium hívó szavára? Miért áll egy helyben sok helyen az egyházi élet? Mi az oka a megrekedtségnek? Mi az oka annak, hogy legtöbb helyen csak intézmény az egyház? Az, hogy halott Krisztusunk van. Még csak nem is meghalt, Aki majd egyszer feltámad, s feltámadásával bennünk is legyőzi a halált, hanem halott. Megrekedt állapot. Bénaság. Meg nem hallgatott imádságok, kudarcok, eredménytelenségek, lecsúszott életek, elindultak és megálltak mind-mind erről beszélnek: Krisztus halott. Pedig Jézus csak egy szombaton volt a sírban. Azon a bizonyos. Húsvét előtti, a feltámadás előtti szombaton.

Nekünk mennyi és mennyi nagyszombatunk van egy évben? Halott Krisztus, vagy elaltatott Krisztus! Hit és reménység nélküli, Isten nélküli állapot. Reménytelen várakozás. Hit nélkül mondott imák. Isten nélküli csendességek. Mennyi feldolgozhatatlan gyász és vigasztalhatatlan állapot! Meggyökerezett halott állapot!

S míg a tanítványok csendben várakoztak, a főpapok és farizeusok nem törődve a szombattal ügyeskedtek, azon igyekeztek, hogy immár sikeres tervük eredményességét meg ne rontsa valami apró hiba, figyelmetlenség. Lepecsételték a sírt, és órséggel őriztették. Mintha Isten akaratának fegyveres és törvényes erővel gátat tudtak volna szabni.

Két megtörtént eseten keresztül nézzük meg ezt a kétféle nagyszombati magatartást. Egy lelkipásztornak egymás után hirtelen két fiatalembert kellett eltemetnie, akik tragikus hirtelenséggel haltak meg: az egyik 19, a másik 23 évesen. Az egyik család minden fájdalmát beleölte abba, hogy szép temetést rendezzen az elhunyt fiúnak. S a lelkészről is azt várták volna, hogy méltassa a temetésen a fiúkat. De ez nem történt meg, s a család ezért rettenetesen megharagudott a lelkészre, hiszen az így elcsúfította a búcsúzás óráját. Azóta is nagyszombati gyászban vannak. A másik család hitben van. S amikor a lelkész a haláleset napján felkereste a szülőket, együtt imádkoztak. Az édesapa ezt az imát mondta el: „Atyám,

köszönöm, hogy 23 évre ajándékba kaptam Tőled a fiamat. Kérlek, most már Te vigyázz rá.” Nem volt egyszerű megállni ennél a koporsónál sem a lelkésznek. De azzal a reménységgel állhatott meg, hogy tudta, ott van a család szívében a feltámadásban való hit, s azokhoz a sírókhoz tartoznak, akiket boldognak mond Jézus, mert meg lehet vigasztalni őket.

Tudjuk a mi nagyszombatjainkban is azt tenni, ami az Isten akarata. Higgyük, hogy az a jó nekünk. Merjünk várni, mert a várakozás nem tétlenség, gyávaság. A várakozás emberré való formáltatásunknak olykor kemény, de hatásos eszköze. Része annak a nagyszombatnak, amit húsvét követ!

Nagyszombat húsvét nélkül feldolgozhatatlan lelki, hitbeli trauma. A nagyszombati csenden, bénaságon, tehetetlenségen mindannyiunknak át kell esni, talán nem is egyszer. De ez hozzátartozik az élethez. A baj az, ha ezt nem követi a feltámadás, az újrakezdés, a reménység. Nekünk is vannak nagyszombataink az életünkben, a hitünkben. De milyen jó, hogy minden nagyszombatot húsvét követ! Ámen

Utóima: *Drága Urunk! Dicsőítünk a halál, a mi halálunk feletti hatalmadért és diadalmadért. Áldunk azért a jó reménységért, hogy minket is tudsz és akarsz megújítani, erősíteni. Még bennünk is meglátod a jót. Nem mondasz le rólunk, látva nagyszombati küszködéseinket, hanem a feltámadás teremtő erejével közeledsz felénk.*

Köszönjük, hogy nemcsak megkeresed, hanem meg is tartod az elveszettet. Imádkozunk azokért, akik még a vigasztalhatatlanság reménytelen állapotában vannak, hozd ki őket a világosságba. Eléd hozzuk a betegség a gyász, a kudarcok miatt elcsüggedt embereket. Könyörgünk, hogy az első Húsvét csodája, legyen valóság valamennyiünk életében. Ámen

Gyertek, kezdjük újra!
Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Mt 28,1–10

Előíma: *Urunk, Istenünk, szerető mennyei édesatyánk! Terólad beszél, téged dicsőít kezed minden alkotása, a földnek mélységei és a hegyek magasságai, melyek a Tied. Különösképpen is hadd magasztaljunk téged a világhoz, hozzánk, emberekhez való szeretetedért, a mi Urunk, Jézus Krisztusért!*

Urunk! Te többet tettél értünk még a mi legmerészebb álmainknál is. Kész voltál a Te Egyetlened, a mi Urunk, Jézus Krisztust odaadni értünk, aki a mi bűneinkért halt meg. Ugyanakkor fel is magasztaltad őt, megtörted általa a halál hatalmát, az élet, az új élet csodálatos valóságát adva nekünk.

Urunk, tudod jól, milyen földhöztapadt a mi gondolkodásunk, egész életünk, mennyire képtelenek vagyunk a Te utadat, a Te cselekedeteidet megérteni, megragadni. Mégis arra kérünk, tégy velünk csodát, add meg, hogy találkozassunk a Feltámadottal, és a mi nyugtalan szívünk meghallja békességet adó szavadat!

A Te nevedért köszönrülj rajtunk és hallgass meg minket! Ámen

Textus: Mt 28,5–6

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek a Krisztus Jézusban!

Isten hozott mindenkit húsvét szent ünnepén itt, a templomban. Áldott, örömteli és békességgel teljes húsvéti ünnepet adjon nekünk a mi teremtető Istenünk itt, ezen az istentiszteleten, otthonainkban és szerte a nagyvilágon.

Az éjszaka elmúlt, nehezen, de megvirradt. Eljött a húsvét napja. S ott vannak az asszonyok, akik pirkadatkor kimennek, hogy megnézzék a sírt, és a szívükben, a lelkükben még mindig ott van valami a nagypéntek déli sötétségéből. S azt gondolom, ünneplő Gyülekezet, ez így természetes, így

van rendjén. Hiszen húsvét hajnalának világosságát csak az érzi át, csak az értékeli igazán, aki beleborzongott a déli sötétségbe, a nagypéntek déli sötétségbe. Mert a nagypéntek déli sötétség visz el addig a rettenetes mélységig, hogy meglássuk, milyen az, amikor az ember önkényének, az ember diktatúrájának ki van szolgáltatva az élő Isten. Amikor Isten esik az emberek kezébe, s ott függ a kereszten, megszégyenítve, lemeztelenítve, kigúnyolva és megalázva.

Nem szabad felejteni ezt a képet, mert csak így jutunk el oda, hogy amikor meglátják az asszonyok azt a helyet, ahol feküdt Jézus, és meglátják az egyetlen ruhadarabot, amit hátrahagyott, a lepedőket, amelyekbe becsavarták a holttestet, akkor értjük meg azt a csodálatos ívet, amellyel Isten valóban utánozhatatlan, felülmúlhatatlan alternatívát ad az embervilágnak, a bűn és a halál alá rekesztett világnak. Mert a lemeztelenítés kezdet kezdetétől fogva mindig a megaláztatás kifejeződése. Emlékezzünk a bibliai teremtéstörténetre, a bűnbe esett ember amikor ráébred arra, hogy mezítelen, elrejtőzik az Isten elől, és azt mondja: Félttem tőled, szégyelltem magam.

A nagypénteki sötétség, a megszégyenítő, lemeztelenítő, acsargó indulatoknak a sötétsége és a mélysége. Ilyen az, amikor az ember megalázza az Istent. És annál csodálatosabb, annál hihetlenebb és annál örömtelibb az, hogy a nagypéntek és húsvét kettősségében nem igaz a régi mondás, hogy amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Mert Isten nem azzal válaszol az ember Őt megszégyenítő, kigúnyoló, lemeztelenítő gonosztettére, hogy ugyanúgy meg akar alázni, le akar mezteleníteni, hanem itt hagyja a jelet, a lepedőket, amellyel azt üzeni: nem olyan a fogadj Isten, amilyen az adjon Isten volt.

Mert Isten felöltöztető, átölelő irgalma az, aminek a jele ott van az asszonyok szeme előtt. Lássátok ezt a helyet, ahol feküdt, és lássátok, íme itt hagyta, ezt sem vitte magával! Ezzel válaszol. Ezért lehet valóban azt mondani: igen, amikor húsvétot ünneplünk, amikor húsvéti örömmel énekelünk, imádkozunk, együtt vagyunk, akkor azt köszönjük meg, hogy Isten igazi, valódi alternatívát adott arra, amire mi nem tudunk.

A bűn, a halál, az egymásnak feszülő indulatok, az egymást megszegyeníteni akaró és letiporni akaró gonosz indulatok világában. Hiszen hány és hány jelét látjuk szerte a nagyvilágban, közel és távol ezeknek az indulatoknak. A nagypéntek sötétségéből fakadó, az embert megalázó és így Istent megalázó indulatoknak. És erre ez az Ő felelete, ez az, amire csak Ő képes. Ez az, amit csak Ő tud adni. Ez az, ahogyan Ő fel akar és fel tud öltöztetni, és azt mondja: Legyen a múlté a szégyen, legyen a múlté a megaláztatás, legyen a múlté az az indulat, amely a keresztre vitte az egyszülött Fiút! Gyertek velem, és kezdjük el újra – ezt mondja Isten húsvétkor. Ezt mondja a feltámadott Krisztus a vele találkozóknak: Ne féljetek! Menjetek Galileába, és ott megláttok engem.

Gyertek velem. Kezdjük el újra – ezt mondja a húsvét. Ezt mondja nekünk, akik olyan sokszor vergődünk és szenvedünk attól, hogy azt látjuk, azt érezzük életünk egy-egy helyzetében, hogy nincs megoldás, nincs alternatíva. Hiszen hányszor és hányszor találhatjuk magunkat ilyen helyzetben, amikor nem látjuk, hogy merre tovább, amikor nem látjuk, hogy hogyan találunk megoldást. Egymást érik szerte a nagyvilágban a nagy, nagyon okosnak, nagyon bölcsnek kikiáltott válságkezelő megoldások. Mindenki válságot akar kezelni ebben a világban.

Csak éppen azt nem látjuk és azt nem érezzük, hogy valóban lenne olyan megoldás, amelyikben megmarad az ember embersége, reménysége, lát kiutat. Mert bizony hamis alternatívákat, azt látunk. A közelünkben. Ezek nagypéntek indulatából fakadnak. Aminek a vége nem a világosság, nem a megoldás, nem az, ahogyan Isten elénk jön, odafordul, kinyújtja a kezét és azt mondja: Gyertek, kezdjük újra! Mert van alternatíva.

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek! Húsvét nem az ember büszkeségének, nem az ember nagyot akarásának vagy nagy teljesítményének az ünnepe. Húsvétot csak alázattal szabad ünnepelni. Mert Isten nem aláz meg bennünket. Nem olyan a fogadj Isten, amilyen az adjon Isten volt. Ezt is jó végiggondolni, amikor együtt vagyunk. Amikor odamegyünk/odamentünk a megterített asztalhoz, és hozzuk magunkban azt a sokféle adjon Istent, amiben nem volt köszönet. Isten iránt, egymás iránt, saját magunk iránt. És meghalljuk és megtapasztaljuk a fogadj Istent,

amelyik felénk nyújtja a meztelenségünket eltakaró ruhát, amelyik az a mozdulat, amellyel a tékozló fiút öleli magához az őt hazaváró atya, és rendeli neki a díszes ruhát.

Húsvét hajnala, a világosság azért olyan csodálatos érték, mert mögötte van... Húsvét Isten elénk jövő, az ő válaszát megmutató, vigasztaló üzenete, amit alázatos szívvel, Őhöz forduló lélekkel lehet igazán befogadni. És akik ezt tudják tenni, azok értik meg igazán, hogy mit jelent, hogy nekünk olyan Istenünk van, akinek a kezében és a hatalmában van az oldás és a kötés, hogy Őbenne és Őnála van igazán a megoldás életünkre, kínzó, gyötrő kérdéseinkre.

Ő az, aki meg tudja kötni és meg tudja fékezni azokat az erőket, azokat az indulatokat, amelyek megszegyeníteni, megalázni másokat – és magukat felemelni akarnak. Ahhoz, hogy átéljük, befogadjuk ezt a húsvéti örömhírt, ahhoz bizony a mi alázatunkra van szükség. És ezt nem lehet és nem kell szégyellni. Mert attól veszünk példát, Akiről ezt mondja az Írás: Ő megalázta magát, engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Ezért vigasztaló, ezért bátorító, hogy Ő mondja: Gyertek, kezdjük újra! Gyertek velem, mert én oda is el tudok menni veletek, ahová senki más. Mert én jártam ott, és én onnan is ki tudlak hozni benneteket, ahonnan senki más. Ezért öltük magunkra azt, amit Ő itt hagyott. És ha magunkra öltöttük, akkor tudjuk: Nála, Őbenne van az igazi, a döntő megoldás a mi életünknek örömére, javára és üdvösségére.

Felvirradt húsvét áldott, szent világossága. Hadd múljék hát a sötétség, és merjünk annak a világosságában járni, Aki magáról mondta: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben, mert övé lesz és övé marad az élet világossága. Ez adjon nekünk erőt, ez adjon nekünk reménységet, ez adjon el nem múló örömet. Ámen.

Utóima: *Teremtő és megváltó Istenünk! Hálával és örömmel telik meg a szívünk, mert újra megtapasztalhatjuk azt, hogy Te nem bűneink szerint bánasz velünk. Mert amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veted el vétkeinket. Mert volt, Aki odaállt helyettünk a Te színed*

elé, és most Ő áll elénk, és azt mondja: Gyertek velem! Ne féljetek! Békesség nektek! Köszönjük, hogy Te nem megalázni, hanem felemelni jössz bennünket, akik hordozzuk terheinket, keresztjeinket, és akik vágyva vágyjuk, hogy ne legyünk egyedül, hogy igaz, tiszta, az értelemig és a szívig ható szavakat halljunk és mondjunk. Hogy így lássuk magunk körül azokat, akikkel együtt járjuk az élet útját, szeretteinket, gyülekezetünket, anyaszentegyházunkat, nemzetünket, a népek nagy világát és családját, s a teremtett mindenséget. Hiszen tudjuk, valljuk, Benned, egyedül Benned van a megoldás, és Neked van hatalmad, hogy megkötözd az ellened és emberek ellen irányuló gyűlöletet, fékevesztett indulatokat, a természet háborgását, az emberi gonoszságot. hadd legyünk annak a hívásnak elfogadói, amellyel Krisztus szól hozzánk, és így legyünk húsvéti emberek, akikben Te legyőzöd a nagypénteki indulatokat.

Így legyünk a Te békességednek hirdetői és eszközei, annak hirdetői, hogy Te vagy az Úr mindenek felett. És aki Benned bíz, az tudja, nem csalatkozik. Így add nekünk Lelkednek örömét, békességét, világosságát, adj enyhülést a fájdalomra, adj gyógyulást a betegségre, adj vigasztalást a gyászra, adj látást a sokszor kilátástalannak tűnő helyzetekre. Adj alázatot, adj türelmet, adj békességet. Ezeket a húsvéti ajándékaidat osztogasd nekünk, s engedd, hogy legyen szemünk meglátni azokat, legyen bátorságunk élni velük, mert tudjuk, hogy Benne és Általa Te az örök élet ajándékát készítetted el. Így vezess, így oltalmazz bennünket, és légy mindenkor őriző pásztorunk. Krisztusért, az értünk meghalt és értünk feltámadott megváltó Úrért hallgass meg minket. Ámen.

„Velem vándorol utamon Jézus”
Szakács György (Debrecen-Kistemplom)

Lekció: 1 Péter 1,17-21

Előima: *Élő Isten! Fiad feltámasztásával elvetted a halál hatalmát és ma üdvösséget hirdetsz az egész világnak. Szabadíts meg a kishitűségünktől és kétségeskedésünktől, hadd kapcsolódjunk be mindazok húsvéti énekébe, akik vallják, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül és él miértünk örökké.*

Mi mindannyian, akik olyan sokszor találkozunk a halál erőivel, vágyakozunk életet hozó Igéd után. Szentlélek Isten jöjj el és szólíts meg minket Igéd szavával. Ámen

Textus: Lukács 24,13-35

Húsvétot ünneplő Testvérek!

Két tanítvány útra kel. Hátat fordítanak egy életnek, ami Jézushoz kötődött, de véget ért. Hátat fordítanak Jeruzsálemnek, ami egy ideig az otthonuk volt, de a veszteségek, a csalódottság, a szomorúság helyévé vált. Menekülnek egy életből egy másikba. Ez a két tanítvány története és ez a mi történetünk is. Amikor annyi mindennek hátat fordítanánk, sőt hátat is fordítunk. Mert bennünk van ez az ösztön, elhagyni azt, ami nehéz, ami már megterhelő. Ezért indul a két tanítvány arra az útra, amelyen a hátuk mögött tudhatják Jeruzsálemet. A borzalmak helyét.

De útjukra Jézus is útitársul szegődik. És ettől lesz a történetükből evangélium. Örömhír, amelyben istentapasztalat van. Jézus útitársul szegődik és lassan minden átfordul. Belül és kívül is egyszerre. Ez az út, ami Jeruzsálemből indul és Emmaus felé tart, ez a 11 kilométeres út ma összeér annak az istentiszteletnek az útjával, amelyre mi, akik itt vagyunk együtt elindultunk. Ez a két út ugyanaz. Mert benne nem 11 kilométert tesz meg a két tanítvány, hanem egy világnyi távolságot. A menekülésből és reménytelenségből indulnak és a végére lángoló szívvel visszalépnek az

elhagyott életükbe. Értelmet találnak mindenben, ami mögöttük van. Vajon velünk is megtörténik most ez? Ezen az úton, amit elkezdünk együtt, amelyen mellénk szegődik az Úr. Feltárja előttünk az írásokat és megtöri a kenyeret nekünk. Hogy mi is felismerjük benne a mi Jézusunkat. Akiről Péter apostol mondja: nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből,¹⁹ hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. A mi életünk ezért drága. Mert nagy árat fizetett érte Ő, akit az Atya a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén megjelent tiértetek,²¹ akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen. Ezért kér arra Péter, hogy szent félelemmel éljünk földi vándorlásunk idején. Mert ezen a vándorúton bármikor mellénk szegődhet az, akinek tulajdonai lettünk, Jézus Krisztus.

Így történt ez két tanítvánnyal, akik 11 órás útra indulnak, mert ennyi a hatvan futam. Nem azért jelentős ez a távolság, mintha önmagában nagy lenne. Hanem azért, mert ez egy nagy út végső szakasza ez számukra. Ez az utolsó 11 kilométer. Ahogyan nem tudnánk mit kezdeni Jézus feltámasztásával, ha nem ismernénk a nagypénteket, semmi értelme nem volna erre a két tanítványra nézni ma, ha nem tudnánk, miből jönnek. Ennek az istentiszteletnek a jelentőségéhez is hozzátesz az, hogy mi mindannyian valamiből jövünk. Élethelyzetekből, megtörésekből, kérdésekből, próbákból, sikerekből, felszabadultságból. Sokszor hisszük azt, hogy amikor kimozdulunk, kilépünk és új útra kelünk, magunk mögött hagyhatunk valamit. De az a tapasztalatunk, ami a két tanítványnak. Hamar utolér minket mindaz, amiből kiléptünk.

Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Annyira telve vannak azzal, amiből jöttek, hogy¹⁶ Látásukat mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. De nemcsak az érte őket utol, amiből jöttek, hanem a mi még nehezebb, egyszercsak utolérte őket saját önmaguk. A vágyaik, az ábrándjaik, a belső mondatok, amik nem akarnak elhallgatni.²¹ Pedig mi

abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. ²²Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál.

A két tanítványnak kitágul az idő, már ők sem tudják, mióta beszélnek arról, amiből jöttek. Minden részüket kitölti az, amiről azt gondolták, a hátuk mögött maradhat. Kifejezhet-e jobban minket más ennél a két tanítványnál? Ha önmagunkat látjuk meg útjuk első felében, lássuk meg magunkat útjuk második felében is. Ugyanis ők ezen a ponton nem ragadnak meg. És nem azért, mert ők tanítványok, vagy különleges emberek, vagy ismerik a lelkük működését. Csak azért fordul meg bennük minden, mert maga Jézus is melléjük szegődött és együtt ment velük.

A vándorló Isten létezése a mi legnagyobb vigaszunk. Olyan nagy vigasz, hogy sokszor nem is merünk benne hinni. Hogyan is mondja Péter apostol: nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, ¹⁹hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Baránynak, Krisztusnak a vérén. Az a Barány szegődik melléjük, aki értük még a halált is vállalta.

El tudom-e hinni ezt magamról és róla? Hogy ennyire közünk van egymáshoz? A világ szeretné azt hitetni, hogy a hit esetleges lehetőség, szabadidős tevékenység. Mi lenne a mi szeretetkapcsolatainkkal, ha azokat is esetlegesen ápolnánk. Vagy tartozom valakihez, vagy nem. Ahhoz pedig nemcsak tartozom, aki az életét adta értem, hanem egyenesen az övé vagyok. És Ő az övéit nem hagyja. Melléjük szegődik. Hogy egyszer csak a vándorlókat ne csupán az érje utol, amiből jöttek, vagy amit önmagukban hordoznak, hanem érje őket utol a jelen. Az, ami van. Nem ami volt, ami nem sikerült, vagy rosszul sikerült. Ne az töltse ki őket, ami már elmúlt, ami már nincs. Hanem egyedül az, ami van. És itt a Jézussal együtt töltött idő van. Ott az emmausi úton és itt a templomban.

Egy gyönyörű ima szerint:

mellettem jöttél az úton Uram és nem ismertelek föl egy életen át
a gond
a sietség
a pihenés
a munka
s ez az egész kis felszínes élet elvonta figyelmemet tőled
és jaj az este árnyéka növekszik.

Vajon most felismerem-e Őt, amikor megtöri a kenyeret? Vajon lángol-e a szívem, amint föltárja az írásokat? Vajon megnyílik-e az én szemem is? És vajon vissza tudok-e térni megújulva oda, ahonnan eljöttem. Mert a tanítványok ³³Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. ³⁴Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. ³⁵Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről. Jézus visszavezeti őket az életbe. Feltámadnak.

Mert a feltámadás az, amit a tékozló fiú apja mond hazatérő gyermekéről, az én fiam elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadt. Az apa nem keres másik fiút magának, amikor eltűnik mellőle. Megvárja a fia feltámadásának napját. A húsvét sem egy előzmény nélküli öröm. Hanem a megvigasztalt szomorúság. Ebben az én jelenemben, ami most van, vajon megtanulom-e húsvéti szemmel nézni ezt a világot? Ahol sok minden elvész, véget ér, nem sikerül, krízisbe kerül. Jézussal együtt hogyan nézünk ezekre? Azért táplál ma önmagával minket, hogy az ő szemével, az Ő Atyába vetett bizalmával, az ő szeretetével lássuk ezt a világot. A te világotat és az én világomat, amelyből sokszor elmenekülnénk.

De Jézus visszatérni segít. Újra igent mondani. És ekkor indul az újabb 11 kilométer visszafelé. Ami már fele olyan hosszú sincs, mint az előző, talán tized olyan hosszú sincs. Mert erre a visszafelé vezető útra Jézus indít. Megnyílt szemmel, hevülő szívvel, feltámadt reményekkel. Ők feltámadtak, mert az Úr valóban feltámadt. Mi, akik itt vagyunk,

feltámadunk-e? Most, ebben az órában, Jézus jelenlétében, az Ő asztalánál? Emeljen most minket mindannyiunkat magához, Ő, aki a mélységeinkbe szállt, hogy ott találkozzon velünk. Ámen

Utóíma: *Úr Jézus Krisztus! Te a Békesség fejedelmeként tértél vissza a holtak birodalmából, feltámadásod erejével békíts meg minket is mennyei Atyáddal és add, hogy a feltámadás hitével vigyük elé kéréseinket!*

Urunk, könyörgünk Egyházadért. Add, hogy hiteles tanúja legyen a bűn és a halál fölötti győzelmednek és minden nép meghallja az örök élet evangéliumát. Add, hogy mindazok, aki testükben, és lelkükben szenvedésedet hordozzák, azokon örök dicsőséged is nyilvánvaló legyen. Könyörgünk beteginkért és orvosaikért, ápolóikért, a szenvedőkért aggódó hozzátartozókért. Órizd meg őket a kétségbeeséstől és add, hogy kereszted üzenetét megértve föltámadásodból naponta erőt merítsenek.

Föltámadt Úr Jézus Krisztus! Légy mellettünk, amikor kétség és félelem gyötör, juttasd eszünkbe, hogy előttünk is megnyitottad az örök életre vezető utat. Végző óránkon állj mellénk és emlékezzél meg rólunk is, amikor eljössz országodba, te, aki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodsz mindörökké ámen.

Húsvét a remény ünnepe

Molnár Szabolcs (Debrecen – Nagytemplom)

Lekció: Jn 20,1-10

Előima: *Feltámadott Urunk! Azt a megdöbbenő, lenyűgöző és minden eddigénél csodálatosabb hírt kaptuk Rólad, hogy feltámadtál a halálból. Köszönjük Neked, hogy Te meghaltál értünk, miattunk és helyettünk. Köszönjük az értünk hozott nagy áldozatot, és azt, hogy ma is nyitva áll az ajtód előttünk. Tudjuk, hogy mindenhol megünnepelhetjük a Te feltámadásodat, és bármilyen élethelyzetben imádkozva meghallgatod az imádságunkat, de most arra kérünk Téged, hogy fogadj el bennünket, a Te megváltott népedet, itt a templomodban. Fogadj el bennünket, akik várva várjuk, hogy megszólalj közöttünk, és bizonyosságot tegyél az életről. Kérünk Téged, hogy használd szolgádat ebben, prédikáld szent ígédet! Ámen!*

Textus: Róm 15,13

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Amikor felkiáltójelként feszül előttünk a nagypénteki sötét kereszt, akkor bennünk kérdőjelként görbülnek a gondolatok, és feltesszük a kérdést: vajon mi adja vissza a reményünket? Mi adja vissza a reményünket nagypéntek után, a kivégzés után, a reménységünk letörése után? Ez az egyszerű kérdés vált az elmúlt időszakban a legfontosabbá számomra. Mi adja vissza a reményünket? Mert azt tapasztaltam – a saját bőrömön is és figyelve a körülöttünk végbemenő eseményeket –, hogy az élet minden területén megfosztattunk a reménytől. Átéljük a gazdasági helyzetünkből fakadó bizonytalanságot, és a bizonytalanság reménytelenséget szül. Látjuk, hogy a bennünk lévő feszültségek, akármi is legyen a kiindulási pontjuk, megfertőzik a családi életet és az emberi kapcsolatokat, és a kapcsolatok megromlása reménytelenséget szül. Félénken szemléljük, hogy emberi érdekek hogyan teszik tönkre az országokat, amelyeket más

emberek építettek fel, látjuk hogyan alázza meg a nemzetünket a múltunk iránti közöny, és a megalázottság reménytelenséget szül. Őszinte megdöbbenéssel szemléljük az erőszak terjedését Európában, a világon, és egyre inkább a saját környezetünkben is, és az erőszaktól való félelem reménytelenséget szül. Gyógyíthatatlan betegekért és fiatalon elhunytak hozzátartozóiért imádkozunk, és a sok baj és betegség még az imádságban is kifáraszt minket. Szinte minden fronton olyan dolgokkal találkozunk szembe, amelyek elveszik, vagy legalább csorbítják őszinte reménységünket egy jobb világ, egy szeretetben jobban bővelkedő világ, és egy értékesebb személyes élet felől. Vajon mi adhatja vissza a reményünket?

Fontos kérdés ez, az egyik legfontosabb. Hadd mondjam ki, hogy húsvét a győzelem és ez újjászülető reménység ünnepe, ezért arra kell ma összpontosítanunk, hogy példát vegyünk azokról, akik visszakapták elvesztett reménységüket! Vajon mi adta vissza a tanítványok reményét? Higgyétek el, Kedves Testvéreim, hogy a tanítványok nagypéntekre reményt veszített emberekké lettek, ez nem kérdés. A korábban fogadkozó Péter, aki a hűséges kiállás példáját akarta megtestesíteni, az első pillanatban még lesújtott a Mestere ellen törő katonára, de hősködésével nem Ura dicséretét, hanem intését vívta csak ki. S egy pár órával később pedig már remegve mondta ki a főpap udvarában: Nem ismerem ezt az embert! A többiek is szétfutottak, elmenekültek, talán azért, mert félték, vagy talán azért, mert keresték az elvesztett reményüket, vagy csak egyszerűen nem tudták, mit kell olyankor tenni, ha elfogják a vezetőt. Én azt gondolom, hogy a bőrüket mentették.

Magamból indulok ki, mert én is azt tettem volna, hiszen nyomorult, gyöngé, bűnös ember vagyok. A reménytelenség pedig csak fokozódhatott a tanítványok szívében, amikor Jézus kihallgatásáról vagy kiadatásáról hallottak. Semmilyen logikus érvet nem tudtak felsorakoztatni reménységük megtartása érdekében, hiszen minden úgy nézett ki, hogy véget ért mesébe illő utazásuk a Mesterrel. És amikor saját szemükkel látták a golgotai eseményeket, akkor végleg érezhették: minden szépnek, ami a Genezáreti tó partján kezdődött el, vége. Nincs tovább. Pedig látták

a Mestert gyógyítani, látták, amikor bölcsességgel és hatalommal beszélt az őt szellemileg földre kényszeríteni akaró farizeusokhoz, látták a több napja halottan fekvő Lázárt elevenen kijönni a sírból, de belül ezt mondták: vége van mindennek. Elveszett a remény, mert véget ért az ígéretes három év. Elveszett az a remény is, amit esetleg titkon ápoltak a szívükben, hogy majd Jézus fogja megszabadítani, az elnyomó uralom béklyójától a népet, elhozva a függetlenség és a szabadság teljességét.

Pusztán a múlt átgondolása és szemlélése, vagy a jövő pozitív látása nem elegendő ahhoz, hogy valódi reménység ébredjen a szívünkben. Nem elég ismerni a múltunkat és tudni azt, honnan jövünk, és nem elegendő az sem, hogy optimistán várjuk a holnap történéseit, bízva talán saját erőnkben, lehetőségeink sokaságában. Mi ismeretünk és a tudásuk alapján azt mondjuk: történetileg nem láthatjuk, hogy mi adja vissza a reményt. Az biztos, hogy Jézus a kereszten meghalt és a testét sírba helyezték. S történelmileg az igazolható, hogy a tanítványok ígéhirdetése alapján növekedni kezdett az egyház. De a két biztos pont között ott van valami, amit ésszel, értelemmel nem lehet tapasztalni. Biztos pont Jézus halála, a keresztt, s biztos pont az is, hogy megszületik az egyház, közben pedig ott van egy fizikailag is mérhető időszak, amely alatt a tanítványok visszanyerték a reménységüket. Hogyan történt ez?

Húsvét ünnepének evangéliuma a következőket írja le: Magdalai Mária el akar menni Jézus sírjához, és el is megy oda. Korán reggel megy, bizonyosan még sötét van, de annyira nem nagy a sötétség, hogy meg ne lássa, a sírnál valami nincs rendben. Meglátta, hogy az a roppant nagy kő, amely elzárta a sír ajtaját, amelyet elképzelhetően csak több ember erejét megfeszítve tudta volna megmozdítani, nincs a helyén, hanem elgörgette valaki onnan. Amikor ezt érzékelte, annyira felindult, hogy futásnak eredt a tanítványokhoz. Elvitte neki a hírt arról, amit látott, és a tanítványoknak már arról is beszámolt, hogy az Úr nincs a sírban. A János leírásából nem tudjuk meg, hogy ezt testi szemével látta, vagy már a hit látásából fakadóan fogalmazta meg ezt az igazságot nekik. Érdekes, hogy a tanítványok nem vonják kétségbe az állítását, nem mondják ki, hogy talán a sötétben rosszul látott, nem gyanúsítják meg azzal, hogy félre akarja

vezetni őket, vagy, hogy egyszerűen bolond, hanem azonnal indulnak, hogy ők maguk is részesei legyenek ennek a különös csodának. Lehet, hogy mégsem tűnt el minden reménység a szívükből?

Péter is, és az a tanítvány, akit az evangélium nem nevez meg, fut a sírhoz. A történet minden részletét nem akarom megismételni, csak arra hívom fel a figyelmet, hogy mind a kettőről megjegyezte az evangélista, hogy látott. De mind a két esetben más-más igét használ a görög – eredeti – szöveg. Péter bement a sírba – úgy szemlélődött, hogy közben kereste a magyarázatot a történetekre. Látott és a látás közben kombinált, teóriákat gyártott, ahogy gyakran mi is szoktuk csinálni. Mi is történhetett valójában? Látta a lepleket, amelyek igazolásul szolgáltak, hogy a halottat nem lophatták el, mert akkor leplekkel együtt vitték volna el. Mikor a másik tanítvány is belépett, ő is látott. Az ő látása azonban más volt: nem a magyarázatot kereste azáltal, amit látott, mert az ő látása a felismerés látása volt. Annak a meglátása, hogy itt olyan esemény történt, amely minden eddigi jelnél nagyobb! Őrá teljes nyugalommal mondhatjuk, hogy látott és hitt.

Mi lendítette hát tovább a tanítványokat a reménytelenségen?

A feltámadásnak nem voltak szemtanúi. Mégis a látás ezen a reggelen hangsúlyossá válik, mert amikor a tanítványok valójában a semmit látják, abból kezdődik az egészen új. A teremtés hajnalán Isten a semmiből hozta létre a világmindenséget, a semmiből lett valami, abból lett minden. A húsvét hajnalán pedig abból a semmiből, amit a tanítványok láttak, létrehozta az új életet. S ez a semmiből valamit teremtő Isten, a halálból az élet reménységét adó Isten kezd újat a tanítványok életében. A reménytelenséget éppen Ő, a Feltámadott tudja eloszlatni.

Mert az, amit ott a tanítvány látott – János volt az a meg nem nevezett tanítvány –, azt hirdette meg neki, hogy nincs az a mélység, amiből ne lenne kimenekülés, nincs az az elesettség, amelyből Isten ne tudna felállítani, nincs az a bénultság, amelyből Isten ne tudna kimozdítani, és nincs az a reménytelenség, amelyből az Isten újat adó ereje ne tudna kihozni. Van feltámadás. A semmiből is, a halálból is fakadhat élet.

Ünneplő Gyülekezet! Mi adhatja vissza reményünket? Húsvét azt hirdeti nekünk, hogy amit mi lezártunk és végérvényesnek gondolunk, az is megnyílhat. Isten megnyitotta Jézus sírját! A kő elhengerítve állt!

Húsvét azt hirdeti nekünk, hogy Isten mindenből tud életet teremteni, még a halából is! Isten feltámasztotta a Fiát, Jézust, a halából. Húsvét azt jelenti, hogy minden újulhat, nincs az az emberek által teremtett zsákutca, amit Isten meg ne tudna nyitni, nincs az az ember által elrontott helyzet, amelyből Isten újat ne tudna teremteni! Nincs az a lelki vagy fizikai mélység, amelyből Isten szabadítása révén ne lehetne kijutni.

Azt mondtam, hogy a feltámadásnak nem voltak szemtanúi. Azonban a feltámadottnak voltak, és vannak! Tanúi voltak a tanítványok, az apostolok, az első keresztyének, tanúi voltak a hitben őseink, a reformátorok, és tanúi vagyunk mi is, akik a 21. Században eszmélünk rá arra, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt a halából. A meg nem nevezett tanítvány, aki egyes írásmagyarázók szerint maga János lehetett, más írásmagyarázók szerint pedig az egyház bármely tagja, amikor nem látta a testet, csak a sír ürességét, akkor a felismerés látásával látott, később pedig a Feltámadott Jézus megjelent a többieknek is. S ha tényszerű pontként nem láthatunk is mást magunk előtt, mint Jézus halálát és az egyház életre kelését, azt a felismerés látásával, a hit látásával vallhatjuk, hogy a kettő között ott van az életünk legbiztosabb pontja: Krisztus feltámadt a halából! Csakis a vele való kapcsolat, az általa helyreállított bizalom lehet az új forrása, minden reménytelennek tűnő helyzetben.

Testvéreim, nekünk ne csak hagyományból ünnepelt, hanem új reménységre támasztó húsvétunk lehessen 2018 tavaszán is. A Feltámadott adjon reményt az élethez! Ámen!

Utóíma:

Reménység Atyja! Te látod, mennyi reményvesztett, elcsigázott, mindenről lemondott ember él körülöttünk, és megvalljuk, hogy sokszor mi is a nyomukba lépünk. Olykor kicsúszik a lábunk alól a talaj, és akkor összeomlik a világ, amelyben élünk. Te szétszakítottad az eget, eltépted a köteleket, összetörted a kősziklát, hogy megkeress és megtalálj bennünket. Te vagy a

jó Pásztor, az egyetlen Úr, aki gondoskodik rólunk, és nem hagy elveszni minket. Így kiáltunk most hozzád nagy távolságból és hatalmas mélységből, hogy vegyél magadhoz, hadd lássunk Téged, a Feltámadottat, az élő, a Megváltót! Hozzád kiáltunk terheink, magányosságunk, betegségeink, sikertelenségeink miatt, és neked adunk hálát mindenért, amiben részünk volt, amik által erősödtünk és gazdagodtunk. Áldd meg, kérünk, húsvéti ünneplésünket, fejtsd le a külső mázat, és mutasd meg nekünk annak igazi tartalmát. Szent Fiadért, a feltámadott és élő Krisztusért kérünk, hallgass meg minket kegyelmesen! Ámen!

A halál, ahogyan Jézus tekint rá...
Katona Béla (Nyíregyháza - Kertváros)

Lekció: János ev. 11:1-16

Előíma: *Mennyei Atyánk! Kegyelmes Istenünk! Hozzád jövünk, aki megteremtettél és fiadban, Krisztusban megváltottál bennünket. Köszönjük hálatelt szívvel az Úr Jézus értünk való szenvedését, halálát és mindazt, amit ez jelent ránk nézve. Hiszen az előbb sorolt eseményekben bűneink bocsánata van. Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Keresi a mi lelkünket, mely nélküle elveszett állapotban van és marad. De hálásak vagyunk Atyánk azért is, hogy Jézust nem hagyta a holtak hazájában, hanem feltámasztotta őt azért, hogy hatalmat megmutasd, mellyel nekünk is nagy jót akarsz. Hiszen Jézus feltámadása a minket is előrevetíti.*

Urunk, te a halál fölött is győzedelmes, hatalmas Isten vagy, akinek jó az oltalma alá tartozni. Köszönjük, hogy élő reménységet kínálsz mindenkinek és elfogadhatjuk ajándékokat hit által. Adj hitet Urunk, annak, akinek még nincs. Akinek már van, annak erősítsd a beléd vetett bizalmát.

Köszönjük, hogy keresed szívünket. Kérünk, találd meg hozzánk az utat, hogy életünk egészét átformálhassa a feltámadás öröme. Amen

Textus: János ev. 11:18-26

Szeretett Testvéreim!

A közelmúltban a televízióban mutattak be egy riportműsort, melyben embereket kérdeztek a húsvét ünnepe kapcsán. Aki látta, az velem együtt azt gondolhatja, hogy siralmas az eredmény. Döbbenetes, de nagyon sokan nem tudják, hogy mit is ünnepelünk húsvétkor. Számunkra, akik Isten gyermekei vagyunk nyilvánvaló és tudott dolog, hogy a húsvét Jézus feltámadásának ünnepe. Nézzük meg most Testvéreim, hogy hogyan szeretné ezt a hitet elmélyíteni bennünk élő Urunk a felolvasott ige alapján.

A Szentírás beszámolója alapján mondhatjuk azt, hogy Jézusnak Betániában voltak barátai. Tudunk egy családról, akikhez Jézus időről időre ellátogatott. Három testvérrel van szó: Lázárról, Máriáról és Mártáról. Semmi bővebb információt nem tudunk meg róluk. Nem kapunk hírt arról, hogy a szüleik éltek-e még, volt-e gyermekük, vagy éppen házastárs nélkül, testvéri közösségben éltek-e? Annyi azonban kiderül, hogy Lázár megbetegszik. Üzennek is Jézusnak, hogy íme, *akit szeret, az beteg.*

Ugye abban az időben nem volt könnyű egymással érintkezni. Nem volt könnyű hírt adni bizonyos személyekről vagy dolgokról. Nem volt sem, vezetékes-, sem mobiltelefon, hogy felhívták volna Jézust. Nem volt internet, Facebook sem, hanem egyszerűen gyalog, vagy valamilyen jószággal úton lévő emberekkel üzentek egymásnak a távol lévő rokonok és ismerősök. Amikor Jézus meghallja barátjáról, Lázárról szóló rossz híreket úgy tűnik, mintha ráérős lenne neki. Nem indul el azonnal. Pedig az is kiderül az igéből, hogy Jézus jól tudja: Lázár időközben meg is halt. Persze ő nem így fogalmaz, hanem azt mondja: elaludt!

Jézus többször használja ezt a kifejezést a halálra. Emlékezzünk csak Jairus történetére, amikor ez a zsinagógai elöljáró a házába hívja Jézust, hogy beteg gyermekét gyógyítsa meg. Majd már éppen közelednek a házhoz, amikor szólnak a beteg gyermek apjának, hogy ne fárassza a Mestert, mert a gyermek időközben meg is halt. Mit mond Jézus? *Ne félj, csak higgy!* Majd, amikor odaérnek, a síró, jajveszékélő tömeghez így szól: *a gyermek nem halt meg csak alszik.* Jézus tehát a halált az alvással azonosítja! Igazából ez már önmagában is egy csodálatos hír számunkra: hogy az élet és halál Ura azt mondja a halálról, hogy az csak alvás. Amikor az ember álomra hajtja fejét, akkor általában mindig abban a reményben szoktuk ezt megtenni, hogy úgy is felébredünk!

Jézus szeretné, ha ugyanígy közelítenénk a mindnyájunk számára elkerülhetetlen halálhoz. Meg kell bár haljunk, véget ér egyszer ez a földi élet, de lesz felébredés, lesz folytatás. Gondoljunk csak végig, hogy mit is szoktunk mondani akkor, ha valaki eltávozik az élők sorából? Jobb létre szenderül! Ebben a mondásunkban két fontos dolog van benne! Egyrészt a halál végleges voltának hangsúlyozása helyett az alvás jelleg kiemelését,

másrészt, amikor felébred valaki ebből, annak sokkal jobb lesz majd! Ez talán máris egy vigasztaló, bátorító, biztató üzenete az igének. Azért mennyivel könnyebb így gondolni azokra a szereteteinkre, akiket eltemettünk, akiknek a hiánya fájdalmas űrt jelent számunkra!

Testvéreim! Amikor Jézus odaér Betániába, akkor kiderül, hogy Lázár már négy napja elhalálozott. Nézzük csak meg, hogy hogyan reagálják ezt le a lánytestvérek. Arra a hírré, hogy megérkezett Jézus a két testvér kétféleképpen reagált. Mária otthon maradt. Márta pedig elindult Jézus felé, hogy mielőbb találkozzon vele. Egy másik történet (Lk 10:38-42) megmutatta már, hogy ketten kétféle egyéniségek. Márta egy sürgő, forgó, tevékeny típus. Mária pedig egy csendesebb, visszahúzódóbb. Talán ugyanez érvényesül most is. Mária inkább otthon marad. Testvére elvesztése annyira fájhatott neki, hogy jobbnak látta saját házukban gyászolni. Márta viszont azonnal elindul Jézus felé, és mint a másik jól ismert történetben láthattuk, itt is teljes őszinteséggel tárja fel Jézus előtt érzéseit, gondolatait. „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!” Ez egy nagyon őszinte beszéd. Egyfajta vád Jézus felé. Ha elindulsz időben, még tehetnél valamit, de késlekedtél, és íme, már 4 napja nem él Lázár.

Testvéreim! Nagyon sokan szembesülnek így a halállal, hogy ezt mondják: ha az Úr ott lett volna, ha nem késlekedik, akkor még élhetne a szerettünk! Ha az Úr ott lett volna, akkor nem hal meg ilyen fiatalon, vagy ilyen betegségben vagy ilyen hirtelen! Emberileg sok halálesetnél mondjuk azt, hogy élhetett volna még az illető! Vádoljuk az Istent. Ha hiszünk benne, ha nem, ott van bennünk a kérdés, hogy miért nem jött el hozzánk, miért nem jött hamarabb, meggyógyulhatott volna a beteg.

Persze azt is tényszerűen lehet megállapítani, hogy emberileg nézve a halál általában rosszkor jön! Hiszen az embernek vannak céljai, melyeket szeretne elérni: ó, csak addig éljek, amíg megszületik a következő unokám, amíg láthatom mennyasszonyi ruhában a sokadik unokámat, vagy megláthatom a kis dédimet. Most élhettünk volna igazán, élvezve egy kicsit a nyugdíjas éveket, de nem lett belőle semmi! Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kapcsán látjuk azt, hogy a halál tényleg soha nem jöhet jól!

Ám az is beszédes, amit Márta mond Jézus számára: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” A második mondat ugyanis nem a vádat, a keserűséget mutatja, hanem a Márta hitét, erős bizodalját Jézus irányába! A „De most is tudom...” kezdetű mondat mindig a hit, a tántoríthatatlan hit szava! Ugyanis a hit nem arról szól, hogy hiszek, mert, hanem arról, hogy annak ellenére hiszek! Ugyanis ha valaki azért hisz, mert majd így vagy úgy lesz, ám amikor mégsem reményei szerint alakulnak dolgai, akkor hátat fordít Istennek, akkor ez nem hit. A hit arról szól, hogy tudom, kinek hiszek! És minden látszat és nehézség ellenére hiszek benne!

Olyan ez, mint a Dániel könyvében szereplő három zsidó férfi, akik nem hódoltak a bálványszobor előtt, ezért az izzó tüzes kemencébe való bevettetést is vállalták és így szóltak: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!” E három férfi hitének nagyságát pontosan az mutatta, hogy ők akkor is Istenben bíznak, ha a hatalmas Isten nem menti meg őket a tüzes kemencétől.

Márta előbb idézett szavai egyszerre tükrözték a szívében lévő vádat és a reményt. Jézus pedig így válaszol neki: „Feltámad a testvéred!” Jézus mondata kijelentés. Egy tényszerű megállapítás. Vagyis csak igazán a mikor kérdés maradt nyitva! Testvéreim! Jézusnak ez a kijelentő mondata legyen lelkünk erősítésére és vigasztalására. Ugyanis ő ma azt üzeni neked, hogy feltámad a testvéred, az édesanyád, az édesapád, a házastársad, a gyermeked, ha már elkísérted utolsó útjára! Jézus bennünket meg akar erősíteni minden húsvétkor, mert tudja, hogy mennyit jelentettek számunkra azok a személyek, akik már nem lehetnek velünk. A 401. dicséretünk egyik verse nagyszerűen szól erről: „Elválni kedvesinktől fájdalmas és nehéz, de szívem szent reménnyel a jövőbe néz, Jézus én bizodalmam hiszem, hogy egy napon, szerettimet a mennyben újra megláthatom” Ez a reménysége senkinek nem lehetne Jézus nélkül. Vagy legalábbis alaptalan remény lenne az ő feltámadása nélkül.

Nagyon tanulságos Márta szava, melyet Jézus biztatására mond: „Tudom, hogy feltámad, az utolsó napon.” Testvéreim! Ennek kapcsán mondhatom el nektek, hogy a zsidó emberek nagy része nem hitt a feltámadásban, a halál utáni életben. Ennek bizonyossága néhány zsoltárvers az Ószövetségből. A 88. zsoltár szavait idézem: „*Tesz-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged? Beszélnek-e a sírban szeretetedről, hűségéről az enyészet helyén?*” A zsoltáríró gondolataiból egyértelműen kiderül, hogy a halál utáni életben nem volt bizodalomuk.

Nos, pontosan ennek kapcsán lehet rácsodálkoznunk arra, hogy Márta beszél a feltámadás boldog bizonyosságáról, holott addig tényleg nem jött vissza még senki a halálból. Ám biztosak lehetünk felőle, hogy Jézus beszélt nekik a halálról, az örök életről, a feltámadás rendjéről. Hiszen mi, ma élő keresztyén emberek is ezzel a hittel élhetjük a mindennapjainkat, hogy tudom, feltámadnak elhunyt szeretteim, a feltámadás napján. Fájdalmat érzünk hiányuk miatt, de a remény is ott van bennünk Jézus Krisztus által.

Persze nagyon fontos és lényeges, hogy tényleg lehetséges a halottak feltámadása? És ha igen, akkor hogyan? Erről szól az a rövid történet, mely szerint Newton, a fizikust és csillagászt megkérdezte egyik látogatója: „*Hogyan lehetséges egyáltalán felfogni a halottak feltámadását? Az egyik ember itt hal meg, a másik ott. Egyeseket elégetnek, és hamvaikat elfújja a szél, mások a tengerbe fulladnak, és a halak megemésztik, a legtöbbben pedig elenyésznek, és testük a talajt trágyázza.*” Newton egy pillanatig elgondolkodott, azután vett egy maroknyi vasreszeléket, és azt összekeverte homokkal úgy, hogy azt szinte nem lehetett látni. Ekkor elővett egy mágnespatkót, és ide-oda húzogatta a vas és homok keveréke fölött, és lám a vasreszelék szemcséi kiszabadították magukat a homok közül, és mindenfelől odarepültek a mágneshez. A látogató szavak nélkül is megértette a választ. Krisztus a mágnes, aki mindazokat, akik az Övéi, a feltámadáskor magához vonzza.

Testvéreim! Jézus tanítványainak tudnia kell, hogy a halálra fel kell készülni. Ahogyan egyik énekünkben van: „*hogy ha jön a végóra, mellénk*

álljon, hazatérésre készen találjon.” (234. dics.) Mindegy, hogy fiatalok vagyunk, vagy idősebbek, senki nem tudhatja közülünk, hogy melyik lesz az utolsó napja, ezért fontos készülni az elmúlásra, az Isten elé való odaállásra. Persze készülésünkbe hiba eshet, ám az Úr szeretné korrigálni téves elgondolásainkat is.

Egyszer egy idős testvért, aki halálán volt megkérdezte lelkipásztora, hogy felkészült-e a halálra és készen áll-e az Úrral való találkozásra. A haldokló testvér a bűneire hivatkozott, hogy sokat vétkezett, de úgy hitte, hogy neki Isten megbocsát, mivel sokat szolgált a gyülekezetben és nagyon sokat tett az Úrért. A lelkész két nagyon fontos dologra hívta fel a testvér figyelmét: az egyik, hogy felejtse el a bűneit, ha azokat már megvallotta, mert akkor Isten már megbocsátotta mindegyiket, a másik pedig, hogy felejtse el a jó cselekedeteit, mert nem ezekért üdvözít minket az Isten! Kegyelemből, Jézus érdeméért van bűnbocsánatunk és üdvösségünk is!

„*Én vagyok a feltámadás és az élet... Hiszed-e ezt?*” Jézus szavainak valóságát alátámasztják a bekövetkezett események. Hiszen, ha tovább olvassuk a történetet, akkor azt látjuk, hogy feltámasztotta Lázárt a halottak közül. Sőt, ő maga sem maradt a holtak hazájában, mert mennyei Atyánk előhozta őt onnan. Ezek mutatják Jézus hatalmát és emberi reménységünket. Egyetlen kérdésre kell felelnünk: hisszük-e ezt? Ha igen, akkor boldogok vagyunk, mert bár Jézus barátai is meghalnak, de ők tudják, hogy miről szól a húsvét, és ennek reménysugara beleragyo életünk haláltól árnyékolt részébe is!

„*Krisztus feltámadott, kit halál elragadott, örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk. Alleluja.*” (185. dicséret) Ámen

Utóima: *Úr Jézus Krisztus! Drága Megváltónk! Magasztal szívünk téged az Igéért, mely által hozzánk szóltál, és dicsőítünk hatalmadért, mely ránk is érvényes, bennünket is biztat. Ismered szívünk állapotát. Tudod, hogy kiket veszítettünk már el azok közül, akik közel álltak hozzánk, akiket igazán a szívünkben hordoztunk és hordozunk.*

Köszönjük, hogy szeretnéd a te irányodból láttatni a halált, hiszen a mi, emberi irányunkból egy félelmetes, rettegett hatalomnak tűnik. De a te irányodból nem más, mint alvás, melyből vár a felébredés. Taníts bennünket komolyan venni nemcsak a mulandóságot, hanem az örök életet is. Hiszen bár mi is meghalunk valamikor, de abban a boldog tudatban nézhetünk előre, hogy általad a feltámadás, az örök élet vár bennünket.

Imádkozunk Urunk, azokért, akik nem ezt hiszik, akik ezt nem hiszik, mert ők még nem ismernek téged, a halál fölött győzedelmes Urat. Mutass utat számukra és adj vigaszt mindazoknak, akik gyászolnak, akik előrement szeretteikre emlékeznek.

Köszönjük Jézusunk, hogy benned hihetünk, hogy rád tekinthetünk nemcsak húsvétkor, hanem életünk minden napján! Ámen

